

KALVINISMUS SEDMÉHO DNE

Obrázek vytvořený pomocí ChatGPT

Z RÁJE
DO RÁJE 4. 2024 | Příloha

IMPRESUM

Příloha k časopisu *Z ráje do ráje* 4 2024

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant nad Ostravicí

Tel.: 00420 773 068 047
E-mail: jaromar66@vodafone.de

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Waldemar Laufersweiler

KALVINISMUS SEDMÉHO DNE

Gordon Anderson

Jednou z radostí v historii přírody je, že můžeme rozeznat věci a jejich povahu již tím, že máme k dispozici jen jejich část. Nadšenec pro stromy zpravidla dokáže určit strom jen z pohledu na list. Ornitolog rozpozná druh ptáka podle jediného pera nebo dokonce části skořápky ptačího vejce, nebo podle způsobu, jak se pták pohybuje v povětří. Tesař rozezná druhy dřeva podle jejich vůně. Tyto schopnosti jsou důležité, protože často máme jen části nebo útržky předmětů, jejichž původ chceme určit. V náboženském světě je právě tak užitečné vyvinout si tutéž schopnost. Často se stane, že veškerý materiál, který se vám dostane do rukou, je jen věta z nějaké knihy, nebo poněkud neobvyklé poselství, které vás přivádí k otázce, odkud to ten člověk bere. A tehdy je užitečné mít vyvinutou schopnost rozeznání celé religijní identity jen z jednoho zachytného bodu. Zkusme si to ukázat na příkladu:

Slyšeli jste někdy někoho vyjadřovat názor, že Boží lid bude pokračovat v hřešení až do druhého příchodu Krista, a přesto obdrží věčný život? Dokážete rozeznat, z jakého stromu tento list spadl? Tento názor je jako jeden z listů určitého stromu a zkušené oko ho dokáže určit právě jen z tohoto jednoho listu.

Zkusme tento list prozkoumat a uvidíme, co nám řekne. Základní biblické učení je: „Odplata za hřích je smrt.“ Ř 6,23.

Jak rozumíme následujícím částem Písma?

Ez 18,24. „Duše, kteráž hřeší, ta umře.“

Jk 1,15. „Hřích pak vykonaný zplozuje smrt.“

1M 2,17. „V který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.“

Ř 5:12. „Na všechny lidi smrt přišla, v němž všichni zhřešili.“

Zde vidíme, že Bible učí pravidlo příčiny a následku mezi hříchem a smrtí. Hřích je příčina, smrt je následek. Je nám naprosto jasné, co říkáme? Tento vztah příčiny a následku je takové povahy, že jedna věc nevyhnutelně vede ke druhé. Vidíme-li světlo blesku, uslyšíme také zahřmění. Neuslyšíme hrom bez toho, abychom nejdříve viděli záblesk. Elektrický výboj, který vidíme při blesku, je příčinou hluku, který označujeme jako hrom. Následek – hrom, je způsoben příčinou – bleskem. Možná budete muset počkat několik vteřin po zablesknutí, abyste mohli slyšet také zahřmění. Pokud blesk přišel z velké dálky, budete možná muset naslouchat velmi pozorně, abyste uslyšeli hrom. Příčina však vždy vede k následku. Tímto způsobem Písmo učí, že tím, co způsobuje smrt, je hřích. Do chvíle, než přišel hřích, nebylo žádné smrti. Bible jednoduše říká, „skrze hřích smrt“ Ř 5,12, a „kraloval hřích k smrti,“ Ř 5,21. Boží způsob, jak uschopnit člověka k uniknutí následku – smrti, je odstranění příčiny – hříchu z jeho srdce a života. „Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.“ Ž 51,12. „Dokonale obmyj mne od nepravosti mé, a od hříchu mého očisť mne.“ Ž 51,4. Je tímto očistěním míněno pouze odpuštění? „Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedlé slova

tvého.“ Ž 119,9. „A pokropím vás vodou čistou, a čisti budete; ode všech poškvrn vašich, i ode všech ukydaných bohů vašich očistím vás. A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejmu srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité. Ducha svého, pravím, dám do vnitřností vašich, a učiním, abyste v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali a činili je.“ Ez 36, 25-27. Takto Bůh uschopňuje člověka, aby mohl uniknout smrti. Působí v jeho srdci a životě, aby se odstranila příčina – hřích, která vede k následku – smrti. Toto dílo je tím, co Bible nazývá spasení.

A tak jestli někdo říká, že Boží lid bude hřešit až do příchodu Ježíše, a přesto obdrží věčný život, pak to, co ve skutečnosti říká, je, že Bůh nezmění povahu člověka, ale místo toho změní povahu hříchu. Říká, že tam, kde dříve hřích nevyhnutelně vedl ke smrti, nyní vede k věčnému životu! Jeden člověk trvale páchá jistý druh hříchu a tento hřích ho vede k smrti. Jiný člověk, který se právě stal křesťanem, může pokračovat v páchání přesně téhož druhu hříchu, ale v tomto případě ho tento hřích povede k věčnému životu. Takže, jelikož se následek změnil, povaha příčiny se také musí změnit. Hřích je tak zbaven své smrtelné moci. Již člověka neztracuje, ani ho neodděluje od Boha. Když někdo věří, že bude hřešit až do příchodu Krista, pak to, co tím ve skutečnosti míní, je, že hřích ztratil své panství a svou moc způsobit člověku smrt. Povaha hříchu se změnila a on už teď není smrtelný.

Vidíme nyní, proč titíž lidé, kteří říkají, že budeme hřešit až do Ježíšova příchodu, také říkají, že „hřích zůstává, ale nekraluje“?

Jeden velmi známý „biblický učenec“ řekl, že pokud křesťan zůstává v hříchu, Bůh bude nucen ho přijmout do nebe. Začínáme vidět, co nám onen původní list, který jsme začali zkoumat, říká o stromu, ze kterého vyrostl?

Čtenář tohoto článku si může pomyslet, že tohle všechno je jen abstraktní teologie. Avšak není tomu tak. Zde jsou dva příklady o praktických následcích takové víry.

- Jeden mladý kazatel stál za kazatelnou a přiznával se svému shromáždění, že padl tak hluboko, že se vydal do Tijuana v Mexiku [město neřesti v severozápadní části Mexika, oplývající hráčskými doupaty, drogami a prostitutcí – pozn. překladatele] a účastnil se v tomto brlohu nepravosti takřka všech druhů zhýralství. Když se takto vyznal, dodal: „Ale děkuji Bohu, že jsem po celou tu dobu byl Jeho dítětem.“ Srovnejme jeho postoj s 1 J3, 8.9: „Kdož činí hřích, z ďábla jest; nebo ďábel od počátku hřeší. Na toť jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky ďáblovy. Každý, kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní; nebo símě jeho v něm zůstává, aniž může hřešiti, nebo z Boha narozen jest.“ Jiný mladý muž, který byl vedoucím hudby v tomtéž shromáždění jako onen kazatel, po nějaké době odešel ze svého postavení vedoucího hudby a vrhl se do propasti hříchu. Když pak byl otázan, jestli si myslí, že v tomto pokleslém stavu mohl být spasen, odpověděl: „Ó ano, ani jednou jsem neměl chvíli, kdy bych necítil požehnané svědectví Ducha, který mne ujišťoval, že jsem dítětem Božím.“ Vidíme nyní, že tohle je jen logický a zjevný výsledek takové víry vložené do praxe? Jakmile jednou přijmeme a učíme, že hřích nevede k smrti,

ztrácíme vědomí, že pouze ti, kdo jsou očištěni od hříchu, obdrží věčný život. Když někdo říká, že budeme hřešit až do příchodu Ježíše, tak vlastně povzbuzuje ostatní, aby pokračovali v hříchu, a dokonce aby v něm zabředli ještě hlouběji.

Zkusme ještě víc prozkoumat povahu tohoto stromu, abychom ho mohli určit s naprostou jistotou. Jestli vaše hříchy nemají rozhodující vliv na to, zda zemřete věčnou smrtí nebo zda budete žít věčným životem, co tedy o vaší věčné budoucnosti rozhodne? Ti, kteří takovéhle věci učí, vám řeknou, že to je připočtená Kristova spravedlnost. A teď se opravdu dostáváme do teologického jazyka! Věříte, že Kristus připočítává svou spravedlnost hříšníkovi? Tito lidé věří a učí, že ano. Máte stejnou víru jako oni? Nemyslete si, že používání stejných slov vždy znamená stejnou víru. Viděli jste někdy onen populární obrázek, na němž je znázorněn hříšník, oděný v nečisté, zmazané roucho a na tomto nečistém, zmazaném rouchu měl oblečené čisté roucho, znázorňující Kristovu spravedlnost? Pokud ano, neměli jste pocit, že tady něco není v pořádku, že se tady představuje něco nebiblického? Čtete Za 3,3-4: „Jozue pak oblečen byl v roucha zmazaná, a stál před andělem. I odpověděl [Hospodin] a řekl těm, kteříž stáli před ním, řka: Vezměte roucho to zmazané s něho. A řekl jemu: Pohleď, přenesl jsem s tebe nepravost tvou, a oblékl jsem tě v roucha proměnná.“ Jaký je rozdíl mezi oním obrázkem a viděním Zachariáše? Na obrázku to nečisté odění zůstává pod rouchem spravedlnosti. A to je to, co tito lidé míní, když řeknou „připočtená spravedlnost.“ V Zachariášově vidění je zmazané roucho odňato a vyměněno za roucho proměnné. A to je biblický obrázek připočtené spravedlnosti. Slova

„připočtená spravedlnost“ mohou být chápána různými lidmi různě.

A toto vybočení z biblického učení má přesně tentýž výsledek, jako měly odpustky za dnů Martina Luthera. Tetzel nabízel odpuštění všech hříchů, minulých, současných i budoucích, za peníze. To znamenalo, že ti, kdo si koupili jeho odpustky, mohli plánovat a vykonávat do nebe volající hříchy a žít se vědomím, že jim bylo již předem odpuštěno. Ti, kdo věří, že budeme hřešit až do Kristova příchodu a obdržíme věčný život, protože naše hříchy jsou pokryty připočtenou spravedlností Kristovou, dělají totéž, co dělal Tetzel.

Můžete si říct, není to jen hraní se slovíčky a snaha udělat něco velkého z něčeho nedůležitého? Dovolte tedy, abych přečetl, co tato „přikrývající“ teologie skutečně míní: „To znamená, že takové připočtení předchází nutnost být skutečně spravedlivý. Kristova spravedlnost byla dostačující pro Něj i pro nás. Naš osobní hřích nebo spravedlnost nemá s touto věcí nic společného, pokud přijmeme Kristovo dílo a skrze víru se schováme za Jeho spravedlnost. Ve skutečném stavu našeho srdce můžeme být nečistí, ale Bůh se nedívá na nás. Dívá se na Krista a přičítá nám Jeho spravedlnost. Jestliže věřící zhřeší, nepodléhá věčné odplatě, protože jeho vina je přenesena na Krista a Kristova spravedlnost je přenesena na něj. Jak to jedna žena velmi upřímně vyjádřila: ‚My se skutečně máme považovat za mrtvé pro hřích. Ovšem, hřích je v nás stále – my se ho nikdy nezbavíme – ale my se máme považovat za mrtvé pro hřích, protože Kristus to dílo dokonal za nás.‘“

Mimochodem, všimli jste si dalšího listu z téhož stromu? „Dílo bylo dokonáno na kříži.“ Tentýž strom, jen jiný list. Tento druh myšlení znamená, že následovníci Kristovi si nemusí lámat hlavu tím, aby žili mravním a čistým životem, aby byli upřímní a aby byli lidem zachovávajícím Boží přikázání. Můžeme být nečistí, jak se nám zlíbí a nic se tím nezmění, protože jsme přikryti Kristovou spravedlností. Takhle oni chápou a učí připočtenou spravedlnost.

Jakmile jednou popřete, že hřích má jakýkoliv negativní dopad na spasení, jste v bludu zvaném „jednou spasen navždy spasen“. A protože toto učení vzbudilo mnoho opozice, byly pro tutéž věc vymyšleny jiné názvy, jako např.: „Jednou v milosti navždy v milosti“, nebo „vytrvalost (usilovnost) svatých“. Ať je však toto myšlení nazváno jakkoliv, jádro takového učení je, že jakmile je člověk „spasen“ (jiným slovem – stane se členem křesťanství), již nikdy nebude zatracen.

Vzpomeňme na ten první list, který jsme zvedli: „Budeme hřešit až do Kristova příchodu.“ Nyní víte mnohem víc o stromu, ze kterého tento list spadl. Můžete ovšem najít takové obhájce, kteří vám popřou, že daný list spadl právě z tohoto stromu. Je snadné vzít list spadlý z dubu a předstírat, že spadl z jasanu. To však neznamená, že to není dubový list. Znamená to pouze, že někdo příliš dobře nezná stromy! Ze kterého stromu tedy spadl náš původní list? Já to tedy prozradím. Tento strom se nazývá kalvinismus. Můžete se ptát, jak k tomu můžeme dojít. Inu, učením, kterým je kalvinismus nejvíce známý, je učení o predestinaci (předurčení). Co to je za učení? Je to učení, že

Bůh rozhodne věčné určení lidských bytostí ne na základě jejich hříchů nebo spravedlnosti, nýbrž podle svých věčných nařízení (výnosů). Jakmile si vymyslíte učení, že lidé mohou obdržet věčný život, a přitom setrvávat v činění hříchů, říkáte, že Bůh určuje jejich věčnou budoucnost na nějakém jiném základě, který závisí jen na Jeho vlastních výnosech, a že naše hříchy nemohou záměr těchto Jeho výnosů změnit.

To je středem učení kalvinismu. Mohl bych vás vzít na studijní cestu tímto stromem a ukázat vám ještě jiné větve, vyrůstající ze stejného kmene. Mohl bych vám ukázat, že jakmile vaše hříchy již nemohou nic změnit na tom, zda budete mít věčný život nebo ne, pak už zbývá jen malý krůček k víře, že vy vlastně ani nejste odpovědni za svůj hřích. A to je myšlení, které vedlo Augustina k vynálezu „původního hříchu,“ (použil bych dědičného hříchu), totiž že jste hříšníci už z té skutečnosti, že jste se narodili. A protože už sama skutečnost, že jsme lidskými bytostmi, nás činí hříšníky, zůstaneme hříšníky tak dlouho, dokud budeme lidskými bytostmi. Jinými slovy, budeme hřešit až do chvíle, než přijde Ježíš. Tohle vše je součástí stromu nazvaného kalvinismus.

A tak když slyšíte kazatele hlásající, že budeme hřešit až do Kristova příchodu, měli byste mít zcela jasno: Tito lidé nejsou adventisté sedmého dne – jsou to kalvinisté sedmého dne a usilují o to, vybudovat novou církev kalvinistů sedmého dne.

- Náš Spasitel řekl, že měřítko, jakým máme rozpoznat falešné proroky, je podle jejich ovoce. Falešní proroci kalvinismu učí, že budete hřešit až do Kristova příchodu, a přesto vám bude udělen věčný život. Jinými slovy,

hřích je zde nedůležitou věcí – můžete přestupovat Boží zákon, a přesto být spaseni. Toto učení se nazývá „antinomianismus“ [učení proti zákonu – pozn. překladatele]. Bylo to učení Mikulášenců, odsouzené ve Zj 2,15, a také jejich skutky ve Zj 2,6.

Je možné, že mnozí kazatelé kalvinismu mohou učit toto kacířské učení, aniž by ho praktikovali. Ovoce jejich falešného učení však má zhoubný účinek na ty, kteří takovým kázáním naslouchají a berou vážně to, co slyší. Zdá se, že Luther, který byl kalvinistou, žil v podstatě bezúhonným životem, i když jeho mluva někdy postrádala žádanou uhlazenost. Ale i on sám musel přiznat, že jeho učení nemá moc změnit život. Přiznal, že mezi jeho následovníky se nachází jednání stejně tak mizerné jako mezi katolíky. Kalvinista ve svém srdci však nevěří, že jednání má nějaký vliv na spasení. Můžete hřešit až do Kristova příchodu a nemusíte se o nic starat, protože bez ohledu na to, jak nečistý je a bude váš život, jste přikryti Kristovou spravedlností a obdržíte věčný život. Kalvinisté sedmého dne jsou u kormidla naší církve za posledních padesát let. Jaké ovoce můžeme mezi námi vidět pod učením kalvinismu sedmého dne? Učinilo nás duchovnějši církví? Učinilo nás poctivějši církví? Učinilo nás pokornějši církví? Učinilo nás misijně aktivnějši církví? Vyzvedlo nebo snížilo naše mravní měřítko? „Podle ovoce jejich poznáte je.“

Modlím se, abychom s Boží pomocí pracovali na svých rozlišovacích schopnostech, abychom byli schopni rozeznat všechny falešné stromy od toho jediného, který je pravý. ■